Lex Boers on tour, 1000 km op de step.

Saumur(Frankrijk) –Honselersdijk(Westland) in 10 dagen

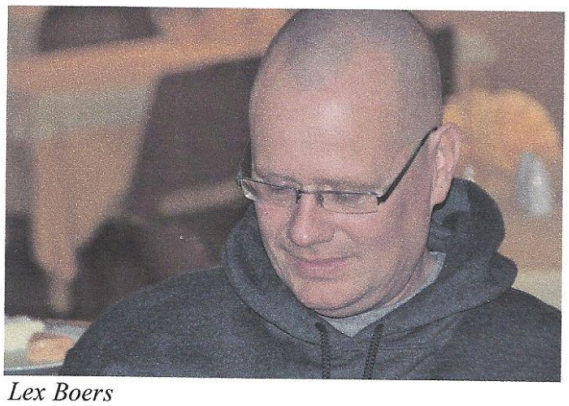

Lex Boers

Even een klein stukje voorgeschiedenis.
Zondag 17 januari zag ik in mijn mailbox een noodoproep voor een fietser – chauffeur, die Lex Boers wilde begeleiden op zijn tocht. Na enig overleg met het thuisfront en na een nachtje slapen, besloot ik om, indien het aanbod nog open stond, mij als vrijwilliger aan te melden. Ik belde Lex op en zei dat ik wel mee wilde….En zo geschiedde. Het onderstaande verslag is een persoonlijke impressie over tien dagen steppen -voor-het-goede-doel.

Op maandagavond 18 januari was de kennismaking met de ploeg. Die avond zouden we ook instructie krijgen van de Stichting On Wheels over twee campers die deze stichting ter beschikking stelde voor de reis. Het waren prachtige ruime campers waar per camper drie slaapplaatsen waren. Er was kookgelegenheid en er zat verwarming in, bovendien waren ze speciaal voor deze 10-daagse met winterbanden uitgerust..
Het team, bestond uit: Aad van de Meis(chauffeur, fietser en kok), René van de Knaap (regisseur,masseur, kok, gps-man, chauffeur en fietser, (-loopt op krukken vanwege een gebroken enkel), Frans Zuiderwijk,(fietser en chauffeur, soepbereider), Rene Bruggeling, (fietser), Ton Boers,(chauffeur en de man van de prik), Lex Boers(stepper) en Frans van Antwerpen,(fietser, half Fransman, afwasser).
Ik kende een paar mensen vanuit het hardloop circuit van gezicht, meer niet.
Na een korte kennismaking werden er een paar instructies doorgegeven. Het verloop van de tocht aan de hand van een per dag uitgekiende route werd mij ,op mijn verzoek overhandigd zodat ik mij enigszins kon oriënteren op de etappes die ons te wachten stonden..
Mijn kennis van de Franse taal (ik ben getrouwd met een Française) was een welkome aanvulling op de vele talenten van de anderen. Via de secretaresse van Horconex was er eten en drinken verzorgd. Het bedrijf Horconex had de tocht van Lex gesponsord en alle deelnemers kregen, een fleece trui, sjaal en muts, fleece handschoenen en een bodywarmer. Zo hoefden we geen kou te lijden.
We bekeken de campers, dronken koffie en bespraken het programma en de mee te nemen kleding. Toen sloten we de bijeenkomst af. Tot woensdag- morgen: vertrek om 7.15 uur!
Thuis gekomen ontstond er een warm gevoel van spanning en nervositeit.

De uitgezette etappes waren voor mij niet helemaal duidelijk en riepen zelfs vragen op. Koortsachtig zocht ik in oude Michelin kaarten de aangegeven plaatsjes op de route. Ik wilde een overzicht hebben van de route om enig idee te hebben van waar we zaten in Frankrijk. Ik had een onrustige nacht.
Dinsdag ging ik verder op zoek naar de routes en uiteindelijk heb ik op één plaatsje na alles gevonden. Snel kopietjes gemaakt en in volgorde in een map gedaan. De koffer gepakt en de tas met fietskleding klaargezet. Dan mijn tas met de glutenvrije etenswaar gereedmaken en klaar was Kees.
Woensdag 20 januari waren mijn vrouw en ik bij de Wollebrand om 6.45 aanwezig.
De bagage werd in de campers gedaan en snel werden nog een paar opnamen voor de WOS gemaakt..
De directeur van Horconex, onze sponsor van deze tocht, was ook aanwezig om ons uit te zwaaien. Ook diverse familieleden waren er om afscheid te nemen, ons luid aan te moedigden en ons succes te wensen.
En dan begint ons avontuur

V.l.n.r. Aad van de Meis, René van der Knaap, Frans Zuiderwijk, Lex Boers, Frans van Antwerpen en Ton Boers.

De Tocht der Tochten

We rijden het Westland uit en de regen komt met bakken uit de lucht vallen! Het is koud en nat en het gaat niet echt hard.
Ik zit met Lex en Ton in een camper en omdat de weg nog lang is neem ik de gelegenheid te baat om het een en ander aan Lex te vragen over zijn passie om deze onderneming op zich te nemen.

Vorig jaar april is het idee ontstaan onder een biertje in de kroeg, om deze 1000 km-tocht op de step te doen. Vanaf september is hij serieus gaan trainen en na 4000 km trainingsarbeid is hij er klaar voor. De conditie is goed.
Tijdens het steppen heeft hij nooit blessures gehad, dus zijn zelfvertrouwen in het slagen van deze tocht is erg groot. Drijvende factor in deze tocht is het verlies van zijn 2½-jarig zoontje. Dat heeft een enorme impact op zijn leven gehad….Hij bleef met een verwarde zoon van drie jaar over. Om het rouwproces te verwerken ging hij hardlopen en liep binnen een jaar een marathon. Hij droeg zijn tweede marathonmedaille op aan zijn andere zoon. Toen kreeg hij problemen met zijn gezondheid. Na een rugoperatie moest hij het rustiger aan doen met lopen en ontdekte hij de step. De Wollebrandcross bestaat nu 10 jaar en is altijd verweven met

goede doelen waarbij kinderen centraal staan. Door zijn tocht wil hij uitdragen dat, hoe uitzichtloos een situatie ook is, men door strijd, volharding en inzet sterker uit een dal kan komen. Door zijn tocht wil hij een bijdrage leveren aan projecten ten behoeve van kinderen, kansarme kinderen en kinderen met spierziekten. Want daar staat de Wollebrandcross voor en daar doet hij het voor… het goede doel!

Aan Ton vraag ik wat hij vroeger gedaan heeft en hij vertelt mij dat hij alleen is meegegaan om te rijden en om Lex te ondersteunen. Als voormalig vrachtwagenchauffeur heeft hij veel ervaring en hij vindt het hartstikke leuk om te rijden. Sinds oktober is hij met de VUT en hij is er blij mee. Voor Ton is dit ook een hele ervaring, want nog nooit in zijn leven is hij langer van zijn vrouw weggeweest dan nu ...

Dan is er tijd voor koffie. We stoppen even langs de weg en na een kwartiertje zijn we al weer op weg.
Naarmate we de Franse grens naderen stijgt de temperatuur en wordt het zonniger.
Al die kou en nattigheid laten we achter ons en het wordt wel 10 graden Celsius.
Om 18.15 uur komen we in het hotel aan in La Menitre, 15 km van Saumur.
We worden hartelijk verwelkomd door twee vertegenwoordigers van Horconex in Frankrijk Eric en Jean Claude.
Lex krijgt bij zijn aankomst een speciaal winterjack van Horconex voor op de step.

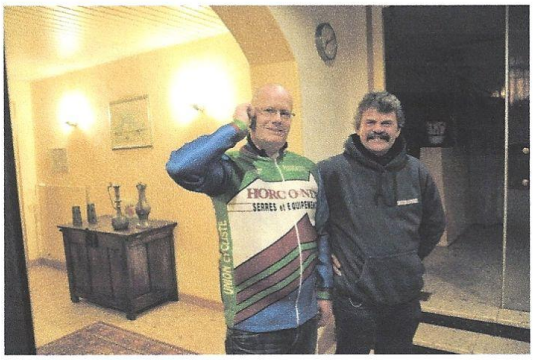

Lex in zijn nieuwe outfit samen met Jean Claude

We drinken een biertje praten wat bij en brengen onze bagage naar onze hotelkamer. Voor elk van ons is een aparte kamer gereserveerd! Super! Het diner dat we daarna nuttigen is bijzonder smakelijk. Tussen de gangen door hebben we nog een prachtig uitzicht op een abdij aan de overkant van de Loire. De laatste afspraken worden gemaakt: Ton blijft chauffeur en ik, vanwege mijn kennis van de Franse taal, zorg voor de logistiek in Frankrijk. De andere 3 blijven bij Lex. We houden onderling telefonisch contact en we proberen elkaar tijdens de lunch te ontmoeten voorzover dat lukt. Pas als we Frankrijk verlaten stap ik op de fiets en moeten anderen de logistiek regelen. Iedereen gaat hiermee akkoord.
Om 6.30 uur worden we wakker gebeld; om 7.00 uur ontbijt. Daarna stappen we de campers in met de begeleidende bus van Horconex voorop. We gaan op weg naar de aftrap van de tocht der tochten: het kasteel van Saumur.

1e etappe donderdag 21 januari Saumur – Avessé

Om 8.30 staan we op de parkeerplaats van het Château van Saumur.
We wachten op de vertegenwoordiger van Hoconex van Noord Frankrijk en op de persfotograaf.
Om 9.00 uur komen beiden aangereden en worden er snel een paar foto's gemaakt voor het kasteel. Het is mistig en koud en het kasteel is nauwelijks te zien.
Na de fotosessies en een paar vragen door de journalist, kan de tocht der tochten dan eindelijk beginnen. We wensen Lex bijzonder veel succes met de eerste etappe en zwaaien hem uit.
Lex op de step, Aad van de Meis ernaast als begeleider, René van de Knaap achter het stuur en Frans Zuiderwijk als tweede fietser in de camper.

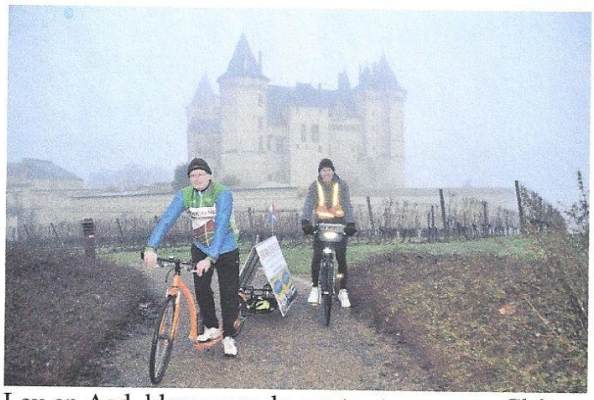

Lex en Aad, klaar voor de eerste etappe voor Château Saumur

Ondertussen komt er een meneer met een hondje aan die vraagt wat er aan de hand is. Ik vertel deze man wat onze missie is en hij zegt dat hij dat ergens in een krant heeft gelezen. Snel vraag ik hem of hij die krant nog heeft en zo ja of hij die voor ons zou willen halen. "Als ik die krant nog niet heb weggegooid hebben jullie geluk", zegt hij en hij loopt weg naar huis om het bewuste artikel over Lex Boers op te zoeken.
Ton en ik blijven wachten en nemen de tijd om de dag te bespreken. Ik zal vandaag proberen om de camper te besturen en eerst een rondje maken alvorens er echt mee te rijden.
Daarna gaan we naar finishplaats van vandaag en daar ter plekke regelen we een standplaats voor onze campers met een warme douche voor Lex.
Dan komt die man met de hond terug met het bedoelde artikel! We zijn heel erg blij.
Merci monsieur voor uw hulp! en weg zijn we.

Het artikel komt goed van pas om de mensen in Frankrijk wat makkelijker te overtuigen van onze missie, zeker omdat ik ook de vergelijking kan maken met een soortgelijke landelijke actie in Frankrijk: "Le Téléthon"; een actie voor gehandicapte kinderen en voor kinderen die aan spierziekten lijden.
Deze landelijke actie wordt live op TV uitgezonden en levert jaarlijks rond de 80 miljoen euro op, mede door allerlei ludieke acties waarvan Lex' actie een vergelijkbare is.

De eerste meters met de camper gaan over diverse stoeprandjes maar na twee rondjes voor het plein van het Château de Saumur gaat het wel.
Echter, letten op de camper en letten op de weg, dat gaat niet samen, zeker niet als je geen bord kunt lezen vanwege de mist. Zo rijden we tweemaal hetzelfde rondje en raken we 1 uur kwijt.

Dan laat ik het stuur weer over aan Ton en met zijn ervaring rijden we al snel de goede richting op: de A85 op en voor de splitsing met de A81 eraf . Maar.. oeps, de afslag gemist en we komen bij de péage aan. Voordat we het weten zitten we automatisch op de volgende tolweg en moeten we 15 km omrijden om die ene afslag weer te vinden.
Uiteindelijk lukt het ons toch en komen we precies op dezelfde tijd aan voor de gezamenlijke lunch.
Lex zit er ontspannen bij, ondanks dat hij te snel van start is gegaan. De begeleiders zijn drijfnat van de mist en dus wordt er droog goed aangetrokken.
Na de lunch hervat Lex zijn tocht en de camper met begeleiders rijden achter hem aan.
Omdat het fietsrouteboekje en de GPS niet altijd goed op elkaar zijn afgestemd, maken we de afspraak dat 1 keer toeteren rechtsaf is en 2 keer toeteren linksaf.
Ton en ik rijden als laatste weg op weg naar de eerste standplaats.
Bij het plaatsje Avessé aangekomen, gaan we eerst naar de camping municipale. Die blijkt echter gesloten.
Ondertussen word ik gebeld door de journalist van vanmorgen, Bernard Lebrec, die mij vertelt dat hij een andere journaliste kent die vandaag contact met mij zal opnemen om bij de aankomst bij Avessé aanwezig te zijn. Dat is hartstikke leuk en ik wacht haar telefoontje maar af. Dan gaan we naar het dichtstbijzijnde dorpje Brûlon om daar te vragen naar een staanplaats. Eerst naar de "Mairie"(het gemeentehuis). De secretaresse staat me te woord en nadat ik mijn woordje heb gedaan pakt zij de telefoon en belt een paar adressen. Ik krijg tegelijkertijd wat informatie over de streek met folders en adressen van campings, chambre d'hôtes en campings à la ferme.
Zij had een camping à la ferme gevonden: "Au domaine des Belmondières´ Na haar te hebben bedankt gaan wij op weg naar Les Belmondières.
Daar aangekomen komt een aardige boer op ons af .Hij is al op de hoogte van onze komst. We krijgen de plek te zien waar we kunnen staan en waar we de elektra vandaan kunnen halen. Dan de toiletten en de douche, die zien er fantastisch uit. De sleutels blijken aan de binnenkant van het gebouw te zitten want het kan zijn dat er een medewerker onder de douche staat; deze neemt altijd tussen 17.00u en 17.30u zijn douche. Dat ter informatie!
Kosten van ons verblijf: 31 euro totaal.
Het gebied is een prachtige streek waar de bekende Loué-kippen vandaan komen.
En ja, de eigenaar van Les Belmondières is ook een kippenboer. Hij krijgt in februari 4000 kuikens en in maart nog eens 4000 erbij, dus hij is druk met de voorbereidingen daarvan.

Ton en ik rijden weer terug naar Brûlon om de secretaresse te bedanken en drinken daarna een kopje koffie. Het is tijd om naar de finish van vandaag te rijden. We parkeren onze camper voor de kerk, bij Avessé. Daar is ook een schooltje en ik vertel de docenten dat Lex straks hier zal aankomen en hij het wel leuk zal vinden als hij wordt toegejuicht door een aantal kinderen. En dat gebeurt dan ook. Lex komt eraan en de kinderen applaudisseren. De eerste 117 km zitten er op!
Dan gaan de step snel de camper in en rijden we naar Les Belmondières. De laatste 10 km gaat Lex met de fiets om de spieren los te maken.

Bij Les Belmondières word ik door de journaliste Florence Loyez van "La Maine libre" gebeld. Of we nog in Avessé zijn… Nee, we zitten bij Les Belmondiéres… "Geen probleem, dat weet ik wel te vinden, rond 19.30 ben ik er". Inmiddels heeft Ton 'de prik' erop gezet en hebben we elektra in de campers.
Ik attendeer de boer op de komst van Florence. Speciaal voor het interview opent hij voor ons een zaaltje en hij zegt zelf ook nog even langs te zullen komen. Het loopt echter anders, de journaliste komt later dan verwacht; we zitten te eten (aardappels met sperziebonen en

speklapjes) en dus.... is het interview in de camper. Het interview duurt wel 45 minuten, zij wil alles weten...

Op de voorgrond Florence Loyez en Frans van Antwerpen, Boven: v.l.n.r. Aad, Frans Z, René en Lex.

Daarna moet er natuurlijk een foto worden genomen van de hele club.
Na de foto gaan we de vaat wassen. Lex gaat zijn sms-jes bekijken en beantwoorden. Na de koffie sturen we Lex naar bed ; hij wordt nog even door René gemasseerd. Daarna is het klaverjasavond met een verfrissend biertje erbij.
's Avonds gaan René en Aad toch stiekem even zwemmen in het zwembad van de camping....

Frans Vreugdenhil heeft het afvoerputje van de wasbak nog leeg gekregen zodat we ons allemaal normaal kunnen wassen en onze tanden poetsen.
De eerste dag zit er op, de kop is eraf . Morgen moet Lex wat minder fanatiek gaan starten en René spreekt af dat Lex vanaf morgen elke twee uur even stopt. Behalve de lunch krijgt Lex nog extra bouillon en tijdens het laatste gedeelte van de etappe ook een banaan.

2e etappe vrijdag 22 januari Avessé– La Vallière

Om 6.45 uur gaat de wekker. René heeft al koffie en thee gezet en we ontbijten in de camper waar René, Frans Z. en Aad bivakkeren. De ham (van tevoren vacuüm door een slager in pakjes bereid), de kaas, de jam en de hagelslag staan op tafel.
De step wordt nog even nagekeken en de boer heeft nog een compressortje staan die de achterband van de step op 5 bar brengt. René en Aad zorgen voor vers water.
Om 8.30 uur staat Lex op de step, de camper volgt met Frans Z. Aad en René.
Gauw nog even een boodschappenlijstje gemaakt; we moeten afwasmiddel kopen en vuilniszakken. Dan ga ik afrekenen bij de boer en zijn vrouw. Zij willen alles weten over onze tocht. Na een half uurtje vertrekken we op weg naar La Vallière.

Omdat de winkels en alle openbare gebouwen tussen de middag gesloten zijn, moeten we nog aardig doorrijden om op tijd in Seès te zijn, 3 km van de aankomstplaats van vandaag.

Bij de Mairie in Seès worden we kort te woord gestaan door een dame die eigenlijk haar lunchpauze wil houden. We krijgen enige documentatie, adressen van campings, chambres, gites e.d. maar verder kan ze niets voor ons doen. Een beetje uit het lood geslagen kom ik met

lege handen terug uit het gemeentehuis. Ik kijk Ton aan en hij ziet het al aan mijn gezicht. Wat nu? Even de gedachten op iets anders zetten; ik moet nog een tijdschrift voor mijn zoon kopen en een puzzelboekje voor mijn vrouw. Wij lopen een tijdschriftenwinkel binnen en ik doe mijn boodschappen. Bij het afrekenen stel ik toch maar even de vraag: "Weet u soms een plaats waar wij met twee campers kunnen staan vannacht?" De man achter de balie mompelt wat tegen een klant. Een andere klant, een dame van middelbare leeftijd, beaamt dat er wel iets te vinden moet zijn. Met zijn drieën komen zij tot de conclusie dat 3 km verderop een manege is die ook wel gites heeft en vast wel een plekje voor ons. De klant maakt een tekeningetje over de te volgen weg en de baas van de tijdschriftenwinkel vult het tekeningetje aan met een plattegrond van de stad.
Zal dit onze plaats worden? Ton en ik snellen terug naar de camper en gaan op weg naar die manege.
Bij de manege aangekomen komt er een man en zijn vrouw naar buiten en wij leggen de situatie uit. 'We willen alleen maar stroom en warm water, we eten en slapen in de campers' zeg ik. Dan zegt de man: "oké, jullie kunnen wel één nachtje blijven maar kom dan na twee uur terug, want dan kan mijn vrouw jullie wel verder helpen". Ton en ik kijken elkaar aan: yes, dat is gelukt. Zo, dan is het nu tijd om ergens te lunchen.

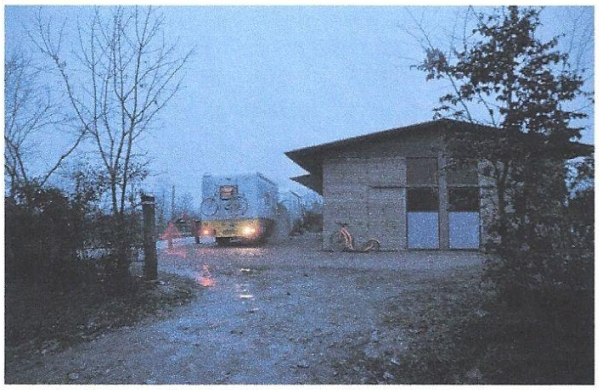

Bij Ferme Equestre des Tertres

Om 14.00 uur staan we op de stoep bij de manege en de vrouw wijst ons de weg waar we kunnen staan. We lopen door de bagger en Ton en ik kijken elkaar aan... als dit maar…..
Het is uiteindelijk een mooi plekje met gravel ondergrond naast een zaaltje dat ze bezig zijn om op te knappen. Mevrouw verontschuldigt zich voor de rommel. We mogen gebruik maken van het toilet. De wastafel met koud en warm water zal zij speciaal voor ons aanzetten. We mogen ook in het zaaltje zitten als we dat willen, alleen is het niet verwarmd. We zeggen dat we tegen vijf uur terug zullen komen met de campers.
Gelukkig heeft Ton al gezien welke ingang we op kunnen rijden i.v.m. het modderachtige pad.
We rijden terug naar Seès naar de baas van de krantenwinkel om hem te bedanken voor de tip. Dan naar La Vallière om de anderen tegemoet te rijden. Wellicht kan ik nog een paar actiefoto's maken. We nemen telefonisch contact op met de anderen en spreken af bij "La roche mabile".
Wat een prachtige streek met veel bergen en dalen. We komen bij een kruising waar een grote tank staat 'Die moet op de foto' zegt Ton, 'de jongens weten precies welk model het is'.
Ton knutselt graag aan oude auto's en militaire voertuigen uit de 2e wereldoorlog.

De omgeving is prachtig met hellingen van meer dan 10%. Een streek die ook de sporen uit de eerste en tweede wereldoorlog met zich meedraagt, gezien de vele gedenktekens langs de wegen.
Dan op zoek naar La Vallière, de aankomstplaats van vandaag.
We zetten onze camper op de enige parkeerplek die er is, voor een kippenboerderij.
Na tien minuten rond kijken zie ik een meisje buiten spelen met een paar honden. Plotseling krijg ik een idee en ik zeg tegen Ton : "Als we nou eens een vers gekookt eitje morgenochtend konden eten"! En ik stap de camper uit en loop op het spelend kind af.
"Verkopen jullie ook eieren? Vraag ik . "Ik zal het even aan mijn moeder vragen" zegt ze en zij loopt naar binnen. Dan komt haar vader naar buiten en vraagt wat er aan de hand is. Ik leg de man uit dat we met Lex een tocht aan het maken zijn ten behoeve van het goede doel.
De man verontschuldigt zich en zegt dat zijn vrouw net alle eieren heeft geraapt en dat er misschien nog maar een paar zijn overgebleven. Hij loopt naar binnen om zijn vrouw te raadplegen.
Even later komen de man en zijn vrouw naar buiten, de man heeft een doosje met zes eieren en geeft die aan mij. "Alstublieft". Ik vraag hem wat ik hem schuldig ben en onmiddellijk antwoordt hij: "Non non, het is voor jullie, jullie krijgen het gewoon en bovendien heb ik nog wat"..... Hij loopt weg naar zijn schuur en komt even later met twee flessen calvados terug: "Hier, drink dit maar op als je de tocht beëindigd hebt". "Veel succes"... en de man stapt met zijn vrouw in de auto en rijdt weg. Ik sta perplex en woorden schieten te kort, ontroerd door deze spontane onverwachte reactie.
Ik loop een beetje verdwaasd naar Ton en laat hem de eieren en de calvados zien.....
Niet te geloven wat aardig...wat fantastisch, dat dit nog bestaat....

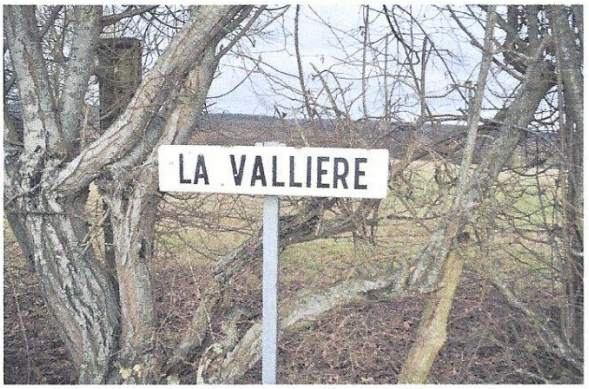

De plek van de eieren en de calvados

Onderweg heeft Lex een lekke band gehad even- als een van de fietsers, maar hij is in goeden doen. Vandaag heeft hij 103 km gestept.
Bij La Vallière stapt Lex weer op de fiets om de spieren weer een beetje los te maken.
Het is droog geweest vandaag en tussen de 4 en 6 Graden Celsius. Hij heeft vandaag een topsnelheid gemaakt van 52,3 km. We rijden dan naar onze bestemming van vandaag: Ferme Equestre des Tertres in La Chapelle – Près-Seès.
Nadat we ons hebben gewassen en Ton de prik er weer heeft opgezet krijg ik te horen dat de andere camper geen verwarming heeft.... Dus als er kleren gedroogd moeten worden, dan in onze camper.
Eenmaal bij de manege kan Lex zich opknappen en zijn sms-jes beantwoorden en eventueel de pers te woord staan.
Vanavond eten we macaroni met groenten en hamblokjes.

Na de vaat gedaan te hebben gaat Lex weer aan zijn dagboek werken en met de anderen nemen we de volgende dag door. Morgen moeten Ton en ik een ventielslangetje kopen en een buitenband. We moeten eigenlijk ook voor twee dagen logies gaan regelen omdat zondag alles dicht is..
's Avonds gaan we klaverjassen en de sfeer onderling is buitengewoon goed. Er valt geen onvertogen woord, integendeel, we hebben ongelooflijk veel plezier.

3e etappe zaterdag 23 januari La Vallière – authou

Om 06.45 uur gaat de wekker af. Het was koud afgelopen nacht, ik heb met mijn trui aan geslapen. Lex heeft niet zo best geslapen, maar hij is er wel klaar voor.
Na het ontbijt en de vaat, maakt iedereen zich op voor vertrek. Lex staat, zoals elke dag gebruikelijk is, om 8.30 uur weer op de step. De eerste camper met Lex ervoor verdwijnt langzaam uit ons beeld. Ton en ik maken de boel aan kant en bereiden ons voor op deze dag. Wat is het plan? Eerst naar Seès om een band en een ventielslangetje te kopen en dan naar Brionne.
Er is een fietsenzaak in Seès, maar de man begrijpt niet wat ik bedoel met een ventielslangetje en komt met een fietspomp aan; vervolgens laat hij mij allerlei verschillende ventielen zien behalve de goede. Uiteindelijk vraag ik hem om een banden reparatie setje en daar zit het ventielslangetje in. Eerste probleem opgelost, het slangetje krijg ik gratis mee. Als ik hem vaag naar de band en ik hem de maten doorgeef, twijfelt hij, want die maten kent hij niet. Hij laat mij een band zien met, volgens hem, overeenkomende maten. Maar als ik hem zeg dat het voor een Hollandse fiets is zegt hij direct, 'Nee meneer, die banden heb ik niet en als je er een bij mij koopt, weet ik zeker dat hij er na 300 meter weer afloopt; het spijt me'. Ik bedank de man en vraag hem nog en passant wat de prijs is van zo'n band: "19,00 euro". Met deze wetenschap verlaten we Seès en gaan we op weg naar Brionne.
Inmiddels heeft René mij gebeld met het verzoek om een laptop of een computer te regelen omdat de GPS van nieuwe etappes voorzien moet worden en de oude eraf gehaald moeten worden. Ton en ik rijden via de tolweg naar Brionne. Het regent en het is koud. Bij het l'hôtel de ville komen we een aardige dame tegen die van alles voor ons wil doen, zeker, nadat we eenmaal hebben uitgelegd wat onze missie is. Uiteindelijk kunnen we terecht op een camping municipal "Les Maronniers", die is het hele jaar geopend. Op die camping is ook een houten gebouwtje waar je regionale producten kan kopen en waar je fietsen kan huren. Daar ga ik naar binnen en een lieftallige jonge dame is aan het werk aan de computer. Ik leg haar de situatie uit en zij vindt het geen enkel probleem om de computer ter beschikking te stellen als we maar voor 18.00 klaar zijn.
Gelijk bel ik René op en vraag hem hoe laat Lex aankomt. Dat ziet er allemaal goed uit.

Aardige juffrouw die ons erg behulpzaam was met de computer

Het is inmiddels 11.30u geworden en Ton en ik moeten nog een band kopen. Via l'Hôtel de ville wordt ons de weg gewezen naar een fietsenzaakje.
Zouden ze die fietsband hebben?
Ik stap de zaak binnen en geef de man de maten door. Zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken loopt hij via de winkel, een opslagruimte en een werkplaats naar zijn slecht verlichte magazijn. Hij pakt een lange stok met een haak (hiermee maakte je vroeger de ramen open) prikt een band van de richel en laat mij de band zien met de maten die ik opgegeven heb. Terug in de winkel weet hij niet wat hij voor deze band moet vragen en vraagt aan zijn vrouw wat de prijs is: "Ach meneer, geeft u maar 12 euro, dat is voldoende". Ik betaal de man en loop tevreden terug naar de Camper.

Ton en ik drinken nog een kop koffie en eten wat. Om de tijd die ons rest nuttig te besteden bel ik maar vast voor een staanplaats voor morgen(zondag). Ik kom uit op een kampeerplaats voor campers waar elektra is en water, maar geen sanitair, dus ook geen toilet noch warme douche voor Lex. Dat is mijn uitwijk mogelijkheid voor morgen. Morgen zien we wel weer verder. Eerst Lex tegemoet.
Ik bel René en vraag via welke route zij Brionne binnen komen. Dat is via de D 130.
Even later zie ik ze in de verte al aankomen. Met een trots gebaar en zwaaiend met één hand komen ze aan op de afgesproken plaats.
Ondanks het slechte weer maak ik een paar foto's bij zijn aankomst. Hij heeft vandaag 107 km gestept. Het gaat buitengewoon goed. Bravo Lex.
Ze stappen direct in de camper met fiets en step om op weg te gaan naar de camping "Les Maronniers". Daar aangekomen zorgt Ton weer voor "de prik" en worden de voorbereidingen getroffen voor het avondeten.

Gelukkig is de receptie bemand en kan ik de inschrijving regelen. Lex en de anderen kunnen zich gaan douchen en verschonen. Vanavond hebben Aad en Frans Z. gekookt omdat René met zijn GPS naar de lieftallige dame van de fietsverhuur is gegaan ,om daar gebruik te maken van de computer. Ik ga met René mee om hem eventueel bij te staan.
René heeft zijn zoon gebeld want die weet hoe het programma Garmin (GPS) werkt en hoe René de etappes kan overzetten. Helaas is zijn zoon niet bereikbaar en moeten we zelf gaan fröbelen. Het meisje wordt er een beetje ontmoedigd door en wij ook, want het lukte maar niet. Na één uur bezig te zijn geweest zonder resultaat, kappen we er mee en bedanken het meisje voor haar tijd... We kunnen nog vooruit maar morgen moeten we echt een oplossing vinden....

We eten bloemkool met aardappelen en gehaktballen, vooraf gegaan door overheerlijke soep. Als toetje krijgen we yoghurt met vla en aardbeiensmaak. Na het eten de vaat wassen. Lex is weer aan het schrijven in zijn dagboek en beantwoordt de vele sms-jes. Dan is er koffie. Om 21.00 uur ligt Lex op bed. Wij hebben het weer gezellig, we klaverjassen en drinken een lekker biertje. En ik een nipje calvados.

4e etappe zondag 24 januari Brionne – Rainfreville

Om 6.45 uur loopt de wekker weer af. Lex heeft goed geslapen. Na het ontbijt vertrekt de eerste camper om 8.30 uur en Lex op de step. Tot aan Rouen hebben we dikke mist maar daarna klaart het op. Wat een mooie streek. Schilderachtige kleine huizen met houten balken erdoor.

Een typisch huis uit de Haute Normandie

Via de folders die ik heb gekregen van het gebied, zoek ik de meest voor de hand liggende plaatsen op. In Royville moeten wel drie adressen zijn waar we terecht kunnen. Na een paar km rijden, stop ik voor een "mairie". Maar die is natuurlijk gesloten omdat het zondag is. Dan maar bij een willekeurig huis aanbellen om eens poolshoogte te nemen. Een dame van middelbare leeftijd doet open en luistert naar mijn verhaal. Zij blijkt de locoburgemeester te zijn en belt direct de burgemeester. Zij blijken hun hart op de goede plaats te hebben want nog geen 5 minuten later komt de burgemeester aan en laat ons een parkeerplaats zien. Daar mogen we staaan, maar er is geen stroomvoorziening. Hij kan wel voor toiletten zorgen. Hij loopt zijn gemeentehuis binnen en haalt de sleutels tevoorschijn van de plaatselijke feestzaal. Achter een aftands houten barakje is een ander barakje met twee toiletten. Hier kunnen we echt niets mee. Ik bedank de man voor de genomen tijd op zijn vrije zondag.
Ik vraag hem nog naar andere mogelijkheden in de buurt en hij verwijst ons naar een plaatsje een paar km verderop.
In het centrum van Bacqueville en Caux, stap ik een slagerij binnen en vraag daar om advies. De slager verwijst ons naar een chambre d'hôte in Pierreville en paar kilometer verder.
Ton en ik rijden erop af en daar aangekomen vertelt een jongetje van 14 jaar ons dat we een staanplaats kunnen krijgen echter zonder gebruikmaking van sanitair en stroom. Geen optie dus. Nou dan gaan we maar de andere kant op richting Luneray, naar een camping die het hele jaar open moet zijn. Helaas blijkt ook daar geen plaats voor de campers. We rijden terug langs een supermarkt en op het parkeerterrein schiet ik iemand aan die volgens mij vast wel raad weet. 'Ja meneer, u moet naar Gueures, daar is een camping die het hele jaar geopend is. Daar vindt u zeker een staanplaats'.

Hoopvol rijden we naar de camping. Daar aangekomen komt ons een man breed zwaaiend tegemoet ,'Non, non, we are not open'! Hij blijkt dat ook deze camping gesloten is.
Oké, dan gaan we maar mijn boekje raadplegen en bellen. Het eerste telefoontje geeft geen soelaas, want de eigenaars zijn te oud en te ziek en slecht ter been om nog mensen te ontvangen. Het spijt ze en wensten ons een prettige dag verder.

De volgende poging is in Curemesnil. 'Heeft u plaats twee campers, meneer?" Hoe hoog zijn die? Ik zeg 3. 15meter', waarop de man antwoordt dat de hoogte van zijn poort maar 2.m50 is. Maar hij kent wel iemand die ons wellicht en plaats kan bieden in Ouville La Rivière. Hij geeft ons het telefoonnummer en ik bel op.
Zal onze zesde poging uiteindelijk slagen? Eerst maar eens bellen voordat we op weg gaan. Gelukkig, deze vrouw is bereid om ons een plaatsje te bieden. Het is ook voor haar de eerste keer dat zij campers op haar terrein heeft, maar we zijn welkom. We kunnen gebruik maken van elektra en douche.
Ton en ik geven elkaar de vijf..... het is weer gelukt!

Le manoir de Tessy, dat is de plaats waar we bivakkeren. Een fantastisch emplacement met een stenen duiventil(1576) en paar goed gerestaureerde stallen en een gerestaureerd oud herenhuis uit 1584. Wij zijn onder de indruk van dit prachtige complex.
Marie-Agnès Fritsch (zo heet de eigenaresse) is er met haar twee kinderen van 13 en 15 jaar oud. Zij is in afwachting van de komst van haar ouders.
Zij laat ons de plek zien waar we kunnen staan. In een schuurtje achter de staanplaats mogen we stroom trekken. Dan lopen we mee naar de douche. Zij opent een chambre d'hôte en laat de prachtige luxueuze kamer zien met douche, wastafel en drie bedden. Ik ben zeer onder de indruk. Dan vraag ik haar of het mogelijk is om van een computer gebruik te maken voor onze GPS, waarop zij antwoordt dat dat geen probleem is. Kosten? Zij weet het niet en ze zegt dat zij € 56.-- per persoon per nacht rekent. Voor € 56,-- voor de hele groep ga ik akkoord. En na enige aarzeling gaat ook zij daarmee akkoord.
Ton en ik zijn erg in ons sas met deze luxe staanplaats. En wat een aardige vrouw.

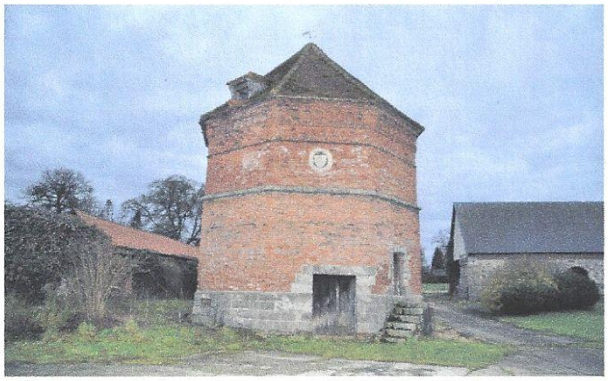

De uit 1594 daterende stenen duiventil bij Le manoir de Tessy

Dan keren we terug naar Luneray voor een kopje koffie en een boterham. Tijdens het eten bel ik René en geef hem de informatie door. Ik bel mijn noodstop af en zeg dat we niet komen. Om 16.30 uur belt René dat Lex rond 16.30 uur aankomt via de D2.
Lex heeft een vrij zware dag gehad met veel heuveltjes. Met de overtocht bij de Seine hebben ze ongeveer 1 uur verspeeld omdat de fietsen en de step mee konden, maar de camper niet. Er moest dus worden omgereden.
Lex heeft lichte pijn in zijn rechter bovenbeen. Hij heeft echter wel genoten, zeker de laatste 20 km. Vandaag heeft hij 101 km gestept.
Eenmaal aangekomen bij "Le manoir de Tessy"is iedereen onder de indruk van deze plek. En wat een luxe douche en wastafel! Na ook kennis gemaakt te hebben met de ouders van Marie-Agnès zegt ze dat we ook van haar keuken gebruik mogen maken voor de afwas. Ton zorgt weer voor 'de prik'. Vanavond eten we nasi en lekkere soep vooraf.

René haast zich naar de computer om de GPS te regelen. De computer staat half in de keuken en half in de eetkamer van de familie. René heeft met zijn zoon een bepaalde tijd afgesproken zodat hij telefonisch de instructies van zijn zoon kan gebruiken en verwerken. De computer is erg traag en het duurt erg lang. Er zijn maar twee etappes ingevoerd. René vindt het dan genoeg, morgen zien we wel verder...
Als Aad en ik de afwas doen in de keuken, worden we onbedoeld geconfronteerd met teksten die boven de spoelbak hangen met opschriften als "wij missen je" en "Liefste papa"en een aantal gedichten daaronder. Het blijkt dat de man van Marie-Agnès in een depressieve toestand twee jaar geleden in deze periode zelfmoord heeft gepleegd....
Daar wordt je niet echt vrolijk van.

Tijdens het eten vertelt Lex dat hij vandaag telefonisch door de WOS is geïnterviewd.
En dan is er koffie. Het boodschappenlijstje voor morgen wordt doorgenomen.
Daarna moet Lex op tijd zijn mandje in en gaan wij weer klaverjassen
Het is weer bar gezellig.

5e etappe Maandag 25 januari Rainfreville – Forest L'Abbaye

Vannacht heeft het flink geonweerd en geregend. Om 8.30 uur staat Lex alweer op de step en de eerste camper vertrekt met Aad, René en Frans Z.
Ton en ik gaan de chambre nog even aandweilen en schoonmaken. Ik zie dat de badkamer die wij gebruikt hebben per nacht € 80 euro kost. Ik houd mijn hart vast voor de afrekening.
Ton heeft de kabel er inmiddels afgehaald en hij heeft de camper al klaar gezet voor vertrek.
De vader van marie-Agnès is nieuwsgierig en neemt een kijkje in onze camper. Ton vertelt dat onze camper volledig is aangepast voor rolstoelgebruik. Hij vindt het fantastisch. Dan ga ik ga naar binnen om de gastvrouw te bedanken en om af te rekenen.
Eerst moet ik een stukje schrijven in het gastenboek van deze gastvrije familie. Dan pak ik mijn portemonnee om af te rekenen. Dan komt ze naar mij toe en zegt:"Ik hoef geen geld,"dit is mijn manier van sponsoring", "het is voor het goede doel dus heel veel succes met de tocht"....Haar ouders en haar kinderen staan erbij en knikken instemmend.
Ik ben met stomheid geslagen en kan geen woorden vinden om mijn dankbaarheid te uiten. Dit is toch geweldig! Ik geef haar een zoen en bedank haar hartelijk namens het hele team...

We rijden langzaam en al zwaaiend, het schitterende complex af op weg naar de volgende uitdaging van vandaag..
Eerst doen we een paar boodschappen bij een Inter marché.
Vandaag zal Lex de eerste 500 km passeren en we gaan hem verrassen met een taart.
We rijden de A28 op, op weg naar Abbéville. In het centrum stoppen we en ik ga direct op zoek naar het office de tourisme. Een hoogzwangere vriendelijke vrouw helpt me snel op weg.. Ik vertel dat we naar Forest l'Abbaye gaan en dat we daar ergens een verblijfplaats zoeken.
Zij belt de burgemeester en die zegt dat we op het schoolplein kunnen staan, dat we water kunnen gebruiken en dat er ook toiletten zijn. Prachtig denk ik, maar een warme douche is toch beter. Dan belt de mevrouw naar dhr. en mevr. Becquet(gites en studio en chambre d'hôte) maar die geven niet thuis, ik moet maar rond 12.30 uur terug bellen want dan zijn ze zeker thuis. Ik dank de vrouw en ga snel terug naar Ton want we moeten nog een taart en een roos kopen.
Om 12.30 uur bel ik Mevr. Becquet .Zij vraagt wel drie keer hoe ik aan haar adres ben gekomen. Ik zeg, "van de burgemeester". Ik leg de situatie uit dat we graag een warme

douche willen, stroom en water. Dat is geen probleem maar we mogen niet vòòr 17.00 uur aankomen omdat zij naar Abbéville moet voor een spoedreparatie aan haar auto. Bovendien is haar man niet in staat om ons te verwelkomen. Hij is nogal inde war. Zij zal in ieder geval voor haar man op een papiertje schrijven dat we met twee campers komen en dat we een plaats zoeken met stroom.
Dat is een hele opluchting we hebben weer een plekje gevonden.

Dan kopen we een roos en een taart en gaan naar het afgesproken punt met Lex.
De rendez-vous is bij het plaatsje Arrest.
Vlakbij een gedenkteken parkeren wij onze camper in afwachting van Lex.
Na tien minuten zien we hem aankomen. Geweldig!
De km-stand is op dat moment 501 km. Wat een timing!!!We stappen allemaal de camper in en we snijden de taart aan.
Het is een driekoningentaart met slagroom erop. Die slagroom hebben we onderweg gekocht want een taart zonder het getal vijfhonderd erop, heeft niet dezelfde betekenis. Nadat we hem in stukjes hebben gesneden krijgt Lex ook nog de koning! Dat is een signaal. Er worden een paar foto's gemaakt van deze mijlpaal van Lex met kroon en taart.

Lex met de taart en de roos; naast hem Frans Zuiderwijk

Na de koffiepauze gaan Ton en ik op weg naar Forest- L'Abbaye.
Daar aangekomen stap ik de "Mairie" binnen en spreek de burgemeester aan. Ik laat hem het krantenartikeltje zien en vertel hem over de missie van Lex. Dan laat hij me direct het schoolpleintje zien waar we kunnen staan. Hij heeft immers een telefoontje gehad van de mevrouw uit Abbéville van het toeristenbureau en zegt dat hij op de hoogte is. Natuurlijk bedank ik hem voor zijn spontane reactie en zijn aanbod maar ik vertel hem dan dat we inmiddels een ander adres hebben waar we gebruik mogen maken van een douche. Hij vraagt mij wie dat is. 'Dhr. En Mevr. Becquet!' zeg ik.
De burgemeester springt op, want Meneer Becquet waar we naar toe gaan, is begin januari onderscheiden met een lintje van honneur. Hij is de oud -burgemeester(zijn voorganger).
Hij geeft me een kopietje van de uitreiking van de onderscheiding. Tegelijkertijd vraagt hij me of hij een kopietje mag maken van het artikel van Lex uit de Franse krant.
Wij bedanken de burgemeester en gaan op weg naar de familie Bequet.
Het adres staat nog steeds als studio en chambre d 'hôte bekend.

Als we bij de familie Becquet aankomen is er niemand aanwezig en dus gaan Ton en ik maar weer weg teneinde op tijd te zijn voor Lex' aankomst. Geen gebrek aan parkeerplaatsen bij het gemeentehuis.
De overnachtingsplaats ligt precies langs de route die Lex volgt, dus zeg ik tegen Ton dat hij de camper maar beter direct op het terrein van de fam. Becquet kan neerzetten.

Bij het wegzetten van de camper mist Ton de aankomst van zijn broer. Ik ben wel net op tijd en kan zodoende zijn aankomst fotograferen.
Lex heeft een goede dag gehad en heeft er 103 km erop zitten. De stand is nu 523 km.
Met z'n allen gaan we naar de overnachtingsplaats. Het is een oude stoeterij in verval. Buiten langs het hek is een tuinman bezig te planten te bemesten. Ik spreek hem aan en hij vertelt dat opa en oma Becquet zeer aardige mensen zijn en net om de hoek wonen. Verder zegt hij dat hij in Amsterdam is geweest en dat hij de plaatselijke gemeentewerker is die voor de plantsoenen zorgt en voor het afval.

Bij opa en oma Becquet....

De oude man van 82 jaar zit al achter de gordijnen naar buiten te gluren en komt even later toch maar tevoorschijn. Hij vertelt waar we stroom kunnen krijgen. Verder vertelt hij dat hij de volgende dag naar het ziekenhuis moet voor een heupoperatie. Vol trots zegt hij dat ie in 1962 de eerste ruiterij heeft opgericht en dat het er nu inmiddels drie zijn. Als hij zijn vrouw hoort aankomen zegt ie, "Nu moet ik snel naar binnen want de bazin komt eraan en als ze mij hier ziet dan ben ik de klos"..En weg was de man. De oude vrouw stapt moeizaam uit haar auto en het eerste wat ze zegt is: "Wat heeft mijn man gezegd? Waar halen jullie de stroom vandaan? Waar gaan jullie staan". "Mijn man is een beetje in de war weet je, hij haalt alles door elkaar, stuurt jullie alle kanten op en bazelt maar wat"....
Ik heb niet echt de indruk dat deze man zo van streek is, maar ja wat wil je na zo'n korte kennismaking.
De vrouw gaat ons voor en wijst ons een plaats aan bij hun garage. Zij hebben beide een auto en garage maar haar man heeft de auto voorlopig niet nodig dus mag er een camper voor staan. De andere camper mag er niet naast staan want dat is de plek voor haar garagedeur en zij heeft misschien de auto nodig....Wel is er plaats en stroom aan de andere kant bij een grote schuur. De campers worden gestationeerd en opa komt naar buiten om ons de stroomvoorziening bij de grote schuur te wijzen. Het is een flinke grote en donkere schuur met ongelooflijk veel rommel. Als opa het licht wil aandoen, doet het 't niet en ik vrees voor de elektra. 'Nee, Nee, het stopcontact zit achterin de schuur!' zegt opa. En passant struikelt hij bijna over de gigantische troep. Dan achter een paar aluminium schotten verscholen, zit inderdaad een zwart ebonieten stopcontact.
Ton doet de stekker erin. Gelukkig de stroom werkt.

De eerste camper voor de kamer van de houthakker en de douche

De andere camper probeert ook stroom te krijgen via de garage. Maar dat lukt niet, een kleine vonk vertelt ons dat de stoppen zijn gesprongen. Dan moeten we ergens anders gaan zoeken. We kijken in de diverse stallen, maar geen stopcontact...

Ondertussen is oma met mij op zoek naar de douche. We lopen een halletje binnen en stappen daarna een kamertje in. Er staat een tweepersoonsbed, er is een TV en een aanrecht met daarop een koffiezetapparaat. Over een stoel ligt een trui en de klerenkast staat half open. Hij is in gebruik door de plaatselijke houthakker, die vanwege de kou een paar dagen afwezig is. We lopen door en komen bij de badkamer uit. Er is een kleine radiator in de badkamer om de ruimte te verwarmen.
Alles is aanwezig: douche, wastafel en toilet, wat willen we nog meer?
Oma zegt dat, als we naar de WC moeten en die zou weigeren, dan moeten we maar een paar schoppen op het reservoir geven en dan doet hij het wel weer.
Zij doet het een paar keer voor en ik ben hogelijk verbaasd door deze spontane actie. Het is een toiletje uit een camper met een reservoir op de grond. "Het is maar dat jullie het weten'.... zegt ze. Na deze uitleg loopt ze weg en laat ons aan ons lot over.
Echter, na de eerste twee toilet-bezoeken blijkt het wc-kraantje lek... Dus draai ik het kraantje dicht. De eerstvolgende wc-bezoeker weet niet dat het kraantje dicht is en begint te schoppen....hilariteit alom.
Dan vindt Ton een stopcontact in de slaapkamer van de houthakker. Ton vertelt ons verder dat hij op de werf een dakpan heeft gevonden, die gebruikt kan worden als noodverwarming in de eerste camper. Dit is volgens een uit Hollands gebruik een uitstekende oplossing om in een kleine ruimte toch wat warmte te creëren.

We kunnen ons nu rustig opmaken voor het eten.
René is met het eten begonnen. Vanavond eten we rodekool-stamppot met appelmoes en een gebakken eitje met ham. Daarna koffie of thee en dan weer een paar boompjes klaverjassen.
Ton, Aad en Frans Z. zorgden na het eten voor het vullen van het waterreservoir (80 liter) van de eerste camper. We hebben gelukkig nog 2 lege 5 liter flessen water die we kunnen vullen en zo wordt na heel wat heen-en-weer-geloop het waterreservoir met water gevuld.
Lex ligt bijtijds weer in zijn mandje en wij kunnen een zeer gezellige klaverjasavond tegemoet zien.
Eerst nog even de volgende dag bespreken, boodschappen en rendez-vous etc.

6e etappe Dinsdag 26 januari Forest l'Abbaye – Mimoyecques

Om 8.30 uur na goed ontbeten te hebben, vertrekt de eerste camper en Lex op de step. Het is koud en er staat een gure wind. Dat belooft niet veel goeds voor de fietsers.
Ton heeft onze camper al rijklaar gemaakt en we wachten af hoe laat opa en oma zullen opstaan. Tegen 9.30 uur komt oma naar de deur en roept mij naar binnen.
Zij heeft haar haar niet gekamd en het zit flink door elkaar. Af en toe haalt ze haar hand door het haar om het een beetje te fatsoeneren. Zij heeft haar gebitje niet in waardoor ze een beetje slist. Zij is gekleed in een lange grijze pyjamabroek waarvan het kruis tot op haar knieën hangt. Daarover heen draagt ze een gestreept pyjamajasje dat half open staat en daaronder een grijs t-shirtje. Ze slentert voor mij uit op pantoffeltjes die hun beste jaren wel hebben gehad.
We nemen plaats in de keuken en ze verontschuldigt zich voor de rommel.
Even later wordt er gebeld door een verpleegster, die opa een prikje komt geven. Opa moet van boven komen en gaat niet verder dan de deur.
De deur van de keuken moet eerst dicht anders weigert hij langs te lopen er is immers visite en die mag hem niet in zijn pyjama zien. Als de verpleegster weg gaat, sluipt de oude man weer naar boven en komt oma met haar verhaal.....

"Vroeger deed mijn man alles voor de gasten, nu doet hij niets meer, erger nog, alles wat ik doe of zeg, is in zijn ogen verkeerd... ik kan niets goeds meer doen". Een paar tranen rollen over haar wangen. Ze zuchte diep.
Ze gaat verder: "6 jaar geleden heb ik één van mijn dochters verloren aan kanker, en alsof dat nog niet genoeg is, heeft mijn tweede dochter sinds 2006 longkanker en sinds afgelopen december heeft ze er botkanker bijgekregen".
Er gaat een schok door mij heen en ik weet niet wat ik moet zeggen. "Mijn man gaat hard achteruit en is erg in de war"... "Ik kan het allemaal niet meer aan; ik heb gebeld voor de lekkage in de badkamer maar de loodgieter is ziek, ik heb gebeld voor de elektra , maar de elektricien heeft geen tijd. En de opstallen verpieteren..."
Ik krijg een brok in mijn keel en wil spontaan mijn hulp aanbieden.....maar....
Dan kijkt ze even omhoog en strijkt haar hand over haar hoofd, haalt diep adem...en vervolgt...'Gelukkig krijg ik twee keer per week hulp in de huishouding... ."
Alsof er verder niets aan de hand is vraagt ze dan:
"Wat wil je hebben voor de overnachting? Wat heb je elders betaald?
'30 euro', zeg ik. "Goed, akkoord" en ze vertelt verder een verhaal over vier Engelse dames van 60- plus, die per paard langs kwamen op weg naar Spanje (Compostella) Ik leg het geld op de keukentafel. Dan vraagt ze, nu ik er toch ben, of ik hun gastenverblijf wil bekijken.
Dat wil ik wel. Het is een oude voorraad schuur, die verbouwd is tot logeerkamer en helemaal aangepast is voor rolstoelgebruik.
Er is een halletje met toilet en keuken. Als je door de deur komt, loop je de kamer binnen waar een bankstel staat, een tafel met vier stoelen, een tv en een tweepersoonsbed.
'Mooi hè! Nou', zei ze, 'Gaan jullie maar gauw verder ik heb jullie lang genoeg opgehouden'

Ik moet wel een paar keer slikken en loop naar Ton die zich al begint af te vragen of we hier blijven slapen. Ik wens haar veel sterkte en bedank haar hartelijk voor haar gastvrijheid.

We hebben nog een paar dozen afval en buiten zie ik de gemeentewerker van gisteren op zijn tractor en hij zegt dat wij ons afval aan de overkant kunnen dumpen bij het afval-eiland.

Vlakbij de schuur

Dan zijn we op weg via de A16 naar Bologne sur mer. Na de tolweg rijden we langs een plaatsje waar we een Aldi tegen komen.We hebben maar een paar boodschappen nodig dus zijn we snel klaar. Dan gaan we naar de finishplaats van vandaag Mimoyecques.

Mimoyecques blijkt een oude V3-basis te zijn uit de tweede wereldoorlog en sinds kort verheven tot nationaal erfgoed van de Franse Staat. Er staat nog een verroest kanon buiten ter illustratie. Ton neemt gelijk een paar foto's voor zijn vrienden van de voertuigenclub.
Hier kunnen wij niet overnachten dus gaan Ton en ik naar het dichtstbijzijnde dorp om informatie te halen.
Bij de Mairie van Landrethun-Le-Nord stap ik uit en loop naar binnen en roep "volk"!
Er komt een jonge dame te voorschijn die vraagt waarmee ze ons van dienst kan zijn. Het blijkt de secretaresse van de burgemeester te zijn..
Ik vertel van de missie van Lex en laat het krantenknipsel zien. Ze kijkt me aan en ze pakt direct de telefoon. "Waarschijnlijk is er wel plek bij de voetbalclub, maar ik moet daarvoor toestemming vragen aan de burgemeester".
De burgemeester is in vergadering ter voorbereiding van het bezoek van de president Nicolas Sarkozy aan hun departement.
De laatste keer dat er een president in de streek is geweest (Giscard D'Estaing), dateert uit 1977.
De president is op bezoek in verband met de grafschendingen (hakenkruisen op moslimgraven) van het grootste militaire graf in Frankrijk (40.000 militairen): Notre-Dame-De-Lorette.
De secretaresse belt en belt en als zij geen gehoor krijgt bij de burgemeester, belt ze de locoburgemeester. Hij vindt het idee van die voetbalclub wel een goed idee, maar we moeten de voorzitter van de voetbalclub wel toestemming vragen i.v.m. het aansluiten van water voor de douches.
Even later komt de locoburgemeester (Francis) binnen. We schudden elkaar de hand en hij luistert naar ons verhaal. Dan komt ineens ook de burgemeester binnen stormen.
Ik vraag hem of hij weet waarom we hier zijn; hij zei "Non". Ik krijg precies één minuut de tijd om hem duidelijk te maken waarom wij hier zijn. In mijn beste Frans doe ik hem verslag van de missie van lex. Na mijn uitleg zegt hij : "Dit gaan we even regelen". Hij pakt de telefoon en belt direct een paar mensen. "U kunt hier op de parkeerplaats voor het gemeentehuis staan en krijgt elektra van ons. Aan de overkant staat een gemeenschapshuis (la salle de 4 couronnées). Daar kunt u gebruik maken van de douche; u moet wel na 18.00 uur komen, want dan zijn de oudjes eruit die vanmiddag hun klaverjasmiddag hebben; anders moet u achterom lopen zodat de oudjes er geen last van hebben... Lijkt u dat een goed plan?"
Verbijsterd door de rigoureuze aanpak van de burgemeester, kan ik alleen maar gigantisch blij zijn. 'Oui, oui', zei ik natuurlijk, we zijn hartstikke blij, graag...
"Dat is dan geregeld" en de burgemeester spoedt het gebouw uit, struikelt bijna over de treden van het bordes, loopt weer terug en schreeuwt zijn secretaresse toe "en regel ook de pers even"!
Als een wervelwind is de man weer verdwenen op weg naar de bijeenkomst met zijn president. Ondertussen komt de locoburgemeester naar mij toe en vraagt mij om 14.00 terug te komen om de elektra e.d. te regelen.
Zo gezegd zo gedaan.
Ik heb al een café gezien en hoop stilletjes dat het tussen de middag geopend is om er iets te kunnen eten. Ik vraag aan Ton of hij wil vragen of het café geopend is. Dat blijkt inderdaad het geval.
Zo, we hebben een staanplaats voor de nacht en we hebben een warme douche. Nu nog even een computer regelen voor René.

v.l.n.r. De voorzitter van de voetbalclub, het hulpje van de gemeente en de locoburgemeester Francis

Ton en ik stappen het café "Le Vieux Jack" binnen dat net om de hoek ligt van de Mairie. We zien allebei dat er friet wordt geserveerd dus is onze keus snel gemaakt.
Wij krijgen allebei een bord friet met mayo en ketchup. Het café heeft een Amerikaanse uitstraling. Een oude motor siert het café. De eigenaar heeft een Harly Davidson.
Op onze tafel ligt de krant van vandaag en ik zie de afbeeldingen van de bekladde graven op het militaire kerkhof. Na wat heen en weer gepraat vertel ik de barman waarom we hier zijn en dat we op zoek zijn naar een laptop of computer om de GPS-etappes
over te zetten. Dat blijkt geen probleem, René is welkom en kan lekker zijn gang gaan.
Dit heb ik toen snel doorgebeld aan René en we zijn blij.
Van de barkeeper horen we dat de burgemeester een echte regelneef is, een oud profvoetballer en een oud-Algerije-strijder is.
De frietjes, het biertje en de koffie kosten ons slechts €12,-- !
Tegen de klok van twee lopen we naar de Mairie om de locoburgemeester te spreken en verdere afspraken te maken omtrent de overnachting. Daar staan er drie man klaar om ons te helpen; naast de locoburgemeester is er de voorzitter van de voetbalclub en het plaatselijke hulpje van het dorp. Even later komt er nog een elektricien aan om te kijken waar en hoeveel meter kabel we nodig hebben. We worden naar de kelder van het gemeentehuis geloodst om daar de kabels uit te zoeken voor de elektra en het gebruik van een 5-stekkerdoos. Daar zijn ze erg zuinig op, want die mag niet buiten de campers liggen. Ton, de specialist van de prik, loopt met de jongens mee. Met het oog op de aangekondigde kou voor de komende nacht vertel ik Francis dat de eerste camper geen verwarming heeft Hij overlegt meteen met de elektricien en vraagt hem of zij iets kunnen regelen. "Ja, ik kan wel voor een kleine radiator zorgen", zegt de man. Een kwartiertje later wordt er een radiator gebracht. We zijn dik en dik tevreden met al deze spontaniteit. We zijn nu zo'n beetje klaar met de voorbereidingen voor vanavond. Op de Mairie worden we weer uitgenodigd voor een cappuccino. Inmiddels zijn er twee andere administratieve krachten druk bezig om ons alle informatie te geven van deze, voor hun zo belangrijke dag. Immers hun president is op bezoek en dat moeten wij weten ook. Er wordt koortsachtig gezocht naar het meest actuele nieuws. Verder moet het logo van de gemeenschap worden meegegeven alsmede het verhaal van de geschonden graven in Notre-Dame-de-Lorette.
We worden bedolven onder de informatie. De secretaresse meldt ons dan dat de journaliste die rond 18.00 uur komt, twee kranten vertegenwoordigt: "Le Nord Littoral" en "la Voie Du Nord".
Na nog een kopje koffie komt een andere elektricien aan om alles nog even te controleren. Dan wordt het tijd om de jongens tegemoet te rijden. We weten waar het is, dus gaan wij rechtstreeks naar Mimoyecques. Als we daar aankomen bellen we met René en vragen waar

ze zitten. Het kan nog wel een half uur duren voordat ze er zijn. We krijgen verder te horen dat Lex onderweg nog een telefonisch interview heeft afgegeven met het Algemeen Dagblad. Leuk.
De tijd verstrijkt...

Voor het fort van Mymoiecques

De zon gaat snel onder en wij beginnen ons zorgen te maken. De tijd dringt want we hebben een afspraak om 18.00 uur op het gemeentehuis. Weer gebeld, 'Waar zitten jullie nu?" Ja, we zijn op weg naar Mimoyecques en zijn zojuist het dorpje Landrtehun-Le- Nord voorbij en Lex zit al op de fiets om zijn spieren los te maken'. Oké, voor het eerst komen zij van een andere We keren direct om en rijden ze tegemoet om ze de laatste kilometertjes te wijzen. Het is bijna 18.00 uur en het begint al donker te worden.
We komen aan op het plein voor de Mairie; Lex stapt van zijn fiets af en moet gelijk mee het gemeentehuis in want daar wordt het interview gehouden met de krant. Hij heeft er vandaag 100 km op zitten! En een nieuw snelheidsrecord op de step: 59,6 km per uur.
De locoburgemeester (Francis) heet ons van harte welkom. Hij wordt uiteraard bijgestaan door de secretaresse van de burgemeester en een jonge dame die de journaliste blijkt te zijn. Het interview duurt 30 minuten en we moeten met zijn allen op de foto in het gemeentehuis, de step erbij. Francis loopt na het interview met mij mee naar het gemeenschapshuis. Hij wijst de lichtknopjes en de thermostaat aan en overhandigt mij de sleutels. Morgenochtend is hij er rond 8.00 uur om de sleutels, de stekkerdoos en het kacheltje weer in ontvangst te nemen.
Onze fietsen, de step en het reclamekarretje kunnen we in het gemeenschapshuis stallen. Dan gaan we eindelijk eten (spaghetti) en dan kaarten of mekken? René gaat naar het café Le Vieux Jack en probeert met behulp van zijn zoon de etappes op GPS over te zetten. Het is een koude avond! Maar de eerste camper heeft vandaag voor het eerst een warme kachel! En morgen is het voor mij de eerste etappe op de fiets!
Vanaf morgen gaan we alleen maar dalen!!!

Het gemeentehuis van Landrthun-Le-Nord

7e etappe Woensdag 27 januari Mimoyecques – Oudenburg (B)

We hebben allen goed geslapen. Om 6.45 uur loopt de wekker af en om 8.30uur moeten we op de fiets stappen voor de langste etappe van de tocht der tochten. Ton en Aad vertrekken als laatste. Zij mogen de afdracht regelen. Eerst de douche en het aanrecht schoonmaken en dan de kabels inleveren met de stekkerdoos, het kacheltje en de sleutels van het gemeenschapshuis. Mijn logistieke taak in Frankrijk zit erop en ik zal vanaf nu een andere verslaglegging doen. Vandaag nemen wij afscheid van Aad en komt René Bruggeling erbij als fietser. Ook is er vandaag de ontmoeting met Monique(de vrouw van Lex) en zijn zoon Sander. De vrouw van Ton komt ook mee. Omdat zij uit Nederland komen hebben we een boodschappenlijstje doorgegeven van dingen die we nodig hebben.
Eindelijk kan ik voelen en ervaren wat de anderen tot nu toe hebben beleefd. De kou, de regen het al dan niet verkeerd rijden, het getoeter(1x is rechtsaf en 2x is linksaf), de prachtige uitzichten en het supporteren van Lex.
Om 8.30 uur stapt Lex op de step en ik op de fiets. Ik heb uitgebreid Francis bedankt namens de hele ploeg en natuurlijk ook de burgemeester voor hun bijzondere bijdrage.
Het is helder weer en -6 graden Celsius maar er staat geen wind.
We rijden Landrethun-Le-Nord uit en rijden over smalle weggetjes tussen de sneeuwresten door. Ik moet even wennen aan het ritme en de snelheid en aan het getoeter van de eerste camper achter ons. Na een paar kilometer begrijp ik wat ik kan doen en rij ik samen met Lex de heuveltjes op, houd hem uit de wind en we praten over allerlei toeters en bellen. Het gaat heel goed. Lex heeft goede benen en het steppen gaat bijzonder soepel.
Het uitzicht is prachtig in dit heuvelachtig gebied. We merken aan de boten en de kanalen die we oversteken, dat we niet ver van de kust zitten. Wij rijden richting Calais.

Calais is toch wel een grote stad waar we dwars doorheen gaan.
Tja, in een smalle straat waar geen mogelijkheid is tot passeren en waar we niet harden rijden dan 15 km per uur, worden er wel eens mensen boos die er niet langs kunnen. En zo gebeurt het volgende:
We rijden in een smalle winkelstraat van wel 3 km lang. Geen auto die er langs kan. Als er eindelijk een gaatje gevonden is komt er een citroënC4 langs met een man erin die mij en dus ook Lex bijna van de weg rijdt. Luid toeterend en gebaren makend, een gebalde vuist...
Nog geen 200 m nadat hij ons gepasseerd is, parkeert hij zijn auto in zijn tuin. Kennelijk woont de man daar. Hij stapt onmiddellijk uit en loopt de straat op.

Hij wil ons tegenhouden en geeft Lex een duw, waarop Lex direct in zijn remmen knijpt en die man een klap voor zijn hoofd wil geven. Ik hou Lex tegen en uit de Camper horen we slechts één opmerking: "Lex, Doorrijden!!!" Ik vraag me af waarom deze doorgedraaide lummel zo agressief is. Het antwoord wordt snel gegeven."Zijn jullie helemaal gek geworden", "ik ben politieagent en ik zeg je dat het in Frankrijk verboden is om op de openbare weg te steppen". Je moet op het trottoir steppen en nergens anders!" "Jullie zijn in overtreding, jullie moeten mee naar het politiebureau".Ik wil nog reageren maar kom al snel tot de conclusie dat er met deze doorgedraaide idioot geen goed garen te spinnen is. We rijden langzaam weg en de man brult en balt zijn vuist en tiert nog na: "ik stuur de gendarmes op jullie af".
Ha Ha, denk ik dat zullen we nog wel eens zien...
Maar even later komt er inderdaad een patrouillewagen langs. Er zitten twee agenten in.
Ze kijken ons aan en met een brede grijns op hun gezicht en een duim omhoog rijden ze verder. Dit akkefietje heeft Lex toch enigszins uit zijn doen gebracht.

Met Ton en Aad spreken we af waar we pauzeren zodat we samen kunnen koffie drinken met een plakje cake. Na een kwartiertje stappen we weer op en rijden we richting de wisselplaats. Na 65 km komen we aan. Het is 12.15 uur en we verwelkomen René Bruggeling en de familie Boers.
De boodschappen worden in de campers geladen en er is even aandacht voor de familie. Na de lunch is er taart voor bij de koffie.
We nemen vervolgens afscheid van Aad... ja, na een weekje samen, doet dit afscheid toch ook een beetje zeer... en Lex en Ton nemen afscheid van hun echtgenotes en zoon.

Om 12.45 uur zit ik weer op de fiets en Lex weer op de step. We naderen Gravelines en onderweg zie ik veel ganzen, en veel buizerds; de zon schijnt af en toe door het heuvelachtige landschap heen, het is ook voor mij genieten geblazen.
We rijden onder Duinkerken door richting de grens. We gaan Charrière door, dan over de grens richting Oudenburg, onze eerste stop in België.
Ton heeft een camping geregeld in Jabbeke, "Klein Strand"genaamd. Een prima camping waar we een best plekje hebben vlakbij het sanitair.
Het is de langste etappe 122,8 km die ook ik alleen heb gefietst. We hebben een voldaan gevoel en Lex heeft een super dag gehad. De teller staat op 758km.
Vanavond eten we aardappels met doperwten en wortels en voor mij een paar gebakken plakjes ham omdat ik geen hamburgers mag hebben. Frans Z. zorgt zoals gewoonlijk voor de soep.
Lex wordt door René gemasseerd; er is extra aandacht voor zijn bovenbenen. Onze mental coach op krukken doet zijn helende werking.
Lex ligt er vroeg in vanavond en wij gaan met zijn vijven mekken!!!!

8e etappe Donderdag 28 januari Oudenburg (B) – Hansweert (NL)

Om 6.45 uur loopt de wekker weer af. We maken ons op voor een zware etappe vandaag.
We spreken af dat René B. het eerste gedeelte van de etappe fietst, Frans Z. het 2e deel en ik het laatste deel.
Om 8.30 uur worden we hartelijk verwelkomd door drie van Lex' vrienden. Zij zijn verkleed als spoken en als duivel die we kennen uit de vele Belgische fiets klassiekers. Met zijn drieën zullen ze vandaag Lex gaan vergezellen. Het zijn Lex Thoen, Hans Spies (van de WOS) en Paul Wubben. Werkelijk een enorme verrassing.!

v.l.n.r. Paul wubben,Lex Thoen, Hans Spies en Lex Boers

De drie vrienden hebben ook een busje en lex Thoen gaat als eerste achter het stuur, terwijl Hans Spies op de step stapt en Paul Wubben op de MTB. En zo vertrekt het viertal in de stromende regen op weg naar het eerste ontmoetingspunt.
Ton en ik regelen een camping en rijden daarna de jongens tegemoet.
De camping in Hansweert is vrij snel geregeld, we kunnen er een nachtje staan en gebruik maken van alle faciliteiten. Super dik.
We doen een paar boodschappen even over de grens in Nederland en rijden door naar Terneuzen. We moeten lang wachten voor de brug. Het blijkt een sluis te zijn. We bellen maar even om te zien waar we elkaar kunnen treffen. Ondertussen is er ook een ontmoeting gepland met 2 zussen van Lex en een zwager. Het wordt uiteindelijk Biervliet. Daar hebben we met zijn allen geluncht (in plaats van met zijn zessen zijn we nu met 13 man) Lex is een beetje aangeslagen door al deze aandacht. Lex Thoen geeft extra massage op de benen van Lex Boers en dat is maar goed ook. Na de lunch stap ik op de fiets voor het laatste stuk van de etappe. We nemen afscheid van de familieleden. De drie vrienden van Lex rijden of steppen weer vrolijk mee. Onderweg stapt Hans Spies van tijd tot tijd in zijn busje om de camera te pakken en opnames te maken. Ook houdt hij een kort interview. Over lekke banden en de snelheid van bandwisseling(3½ minuut) en over 't steppen zelf. Ook wil Hans een mise-en-scène met de groep. Nadat Lex op de step met zijn begeleider en de camper zijn gepasseerd, volgt Paul Wubben op de step vastgebonden aan de camper met de opmerking "het is toch wel vermoeiend". Daarnaast rijdt Paul Wubben als een gek over de berm en dan weer een stuk weiland in om vervolgens weer een dijkje op of af te rijden.
Het blijft koud en nat vandaag met fikse hagelbuien, regen en natte sneeuw. Hans spreekt zijn bewondering uit naar Lex, maar dat is eigenlijk namens iedereen. We komen dan eindelijk in Hansweert aan. Voor de poort nemen we afscheid van de drie vrienden van Lex en wij zoeken met de campers ons plekje voor de nacht.
Met de plattegrond in de hand rijden we stapvoets naar onze plek; we weten niet precies waar we heen moeten dus vraag ik aan Ton even te wachten totdat we de juiste nummers hebben gevonden. Maar Ton is een beetje ongeduldig en ziet een mooi grasveldje waar hij kan staan. De andere camper heeft inmiddels zijn plekje gevonden..
Dan zie ik dat Ton moeite heeft om zijn camper te keren. Hij loopt vast in de klei. Het weiland is erg drassig geworden met al die nattigheid. Toen hebben we met zijn allen 2 uur lang geprobeerd om hem los te krijgen. Matjes uit de auto, spies om de wagen tegen te houden, takken voor de banden, krikje op de tegels, met een boomstammetje geprobeerd de banden vrij te maken, maar niets hielp. Hij staat muurvast.

Onze camper vast ik de klei

Ondertussen is Lex maar gaan douchen en zijn sms-jes beantwoorden. Ik ben naar de beheerder gegaan en heb het verhaal uitgelegd. Een diepe zucht van droefenis komt uit zijn mond.. "daar gaat ons nieuw ingezaaid autovrij gazonnetje"! De sacherijnige campingbeheerder vervolgt met: "Tja, daar valt nu niets meer aan te doen. Morgenochtend komt er een vrachtwagentje met een lier die de camper er wel uit zal trekken, doet u alstublieft niets meer en laat de camper staan zoals die staat voordat het erger wordt".
Zo blijft de camper vannacht staan midden op het grasveld. Ton heeft er flink de ziekte in maar dat hebben we er later wel uitgekregen tijdens het mekken. René is al een poosje bezig met het eten klaar te maken maar kan niet verder want de stoppen zijn doorgeslagen. Lex belt even later vanuit de douche dat hij koud water heeft in plaats van warm.
Kortom het is voor iedereen de slechtste dag tot nu toe. Maar als we weer stroom hebben kunnen we aan tafel en eten we heerlijke spaghetti. Dan is het tijd voor een mega afwas.
Vanavond gaan we mekken, zodat we ons weer geestelijk kunnen voorbereiden op de op één na laatste etappe van morgen. Wij hebben allemaal gezien dat Lex een slechte dag heeft gehad en we spreken af dat wat er ook gebeuren zal, we hem erdoor zullen slepen desnoods steppen we allemaal een stuk.

9e etappe Vrijdag 29 januari Hansweert – Rozenburg.

Het gebruikelijk ritueel voltrekt zich bij het opstaan en ontbijten maar het vertrek is een kwartiertje later dan gepland . Nog even snel een massage van René en dan wegwezen.
Ik ben de eerste fietser vandaag en het is ijskoud. Het regent dat het giet en ik heb mijn poncho over mijn regenjack aan om me tegen de kou en de wind te beschermen. Lex heeft daar geen last van gelukkig, want hij kan zich warm steppen. Ik zie aan Lex dat hij ondanks de zware dag van gisteren, erg ontspannen stept. Zijn houding is goed en er zit rust in zijn bewegingen. René van de Knaap bevestigt het. Na 35 km stap ik totaal verkleumd van de fiets bij de eerste stop in Poortvliet. Frans Z. zei "nou dan weet je wat wij ook in Frankrijk gevoeld hebben"! Inderdaad...
Frans Z. neemt het tweede deel vandaag en René B. en ik fietsen dan samen het derde deel. Weer bij Ton in de camper geniet ik van de warme camper en van de natuur. Ik zie zwermen kieviten, wulpen en grutto's langs de weg, en hé, daar vliegt een uil...Fantastisch, ondanks dit slechte weer...
Rond Melissant hebben we de tweede stop. We bellen naar René om de carpoolplaats te zoeken. Gevonden, die is 5 km verderop. Nu kan ik nog een stukje fietsen en ze tegemoet rijden. Ik pak de fiets en rij richting Melissant 5 km terug. Niets te zien, dan maar terug naar Ton. 'Heb jij nog wat gehoord waar ze zitten?' Ton belt; " ze zijn net voorbij Melissant maar

ze komen van de andere kant" Ik de andere kant op; niets te zien. Dan maar weer terug naar Ton en in de verte zie ik René met Lex aankomen. Dat is dus een stukje gratis fietsen van 11 km. Geen probleem ik ben nu warm en klaar voor het laatste deel van de etappe van vandaag. We hoorden dat het uiteindelijk Vierpolders is geworden vlakbij Brielle.
René heeft een parkeerplaats geregeld bij een collega van hem, waar we ook gebruik kunnen maken van het toilet. Naast Lex mag iedereen die dat wenst, gebruik maken van de privé douche.
Na een kwartiertje pauze gaan René B. en ik weer op de fiets en Lex op de step voor de laatste kilometers. Het gaat uitstekend met Lex. Het is net alsof hij vleugels heeft; we moeten hem af en toe afremmen anders wordt hij overmoedig.
De regen stopt en langzaam komt de zon te voorschijn. Het wordt droog.
Bij Vierpolders aangekomen rijden we nog een extra rondje van 4 kilometer zodat er vandaag 117 km bij geteld kan worden.
Bij de collega van René wordt de elektra erop gezet. Voor de liefhebbers is er mogelijkheid te douchen. Er moet nog wel wat bier gehaald worden want het bier is op. Wie mag dat doen? Wie heeft er tot nu toe nog niet op de fiets gezeten? Juist, Ton mag het bier halen op één km van de camper vandaan. René B. gaat met hem mee. Na 10 minuten zijn ze terug alle winkels waren gesloten. Dan besluiten zij met de Camper naar Brielle te gaan naar een Albert Hein. Na een half uur zijn ze terug met bier en glutenvrije worst.
We eten vanavond heerlijke kipfilet met aardappels en snijbonen en Frans Z. zorgt weer voor de soep.
De laatste avond met zijn zessen! Dat moet wel gevierd worden. Er wordt gemekt en met twee dobbelstenen kasje zes gespeeld. We hebben dubbel gelegen van het lachen.
Lex mag tot 22.00 uur meedoen maar moet daarna naar bed. Wij zijn tot middernacht door gegaan.

10e etappe Zaterdag 30 januari Vierpolders – Wollebrand.

Ondanks dat we mogen uitslapen gaat de wekker om 6.45 uur af.
We kijken naar buiten en zien dat het wit is. Het heeft gesneeuwd en de sneeuw is blijven liggen! Gauw een paar sfeerplaatjes maken We zullen de laatste etappe met drie fietsers fietsen.

Vierploders, 30 januari 0.8.30

Om half elf vertrekken we uit Vierpolders door de sneeuw. De sneeuw blijft plakken en mijn versnelling hapert. Bij Brielle gaan Frans Z. en ik in de gladheid onderuit, gelukkig niets ernstigs.

Maar bij het Brielse Meer stap ik af; het fietsen wordt zo moeizaam in de sneeuw dat het beter is om te stoppen.
Met René rijden we naar de pont bij Rozenburg. Daar aangekomen staat een verslaggever van de WOS ons al op te wachten en er wordt een live verslag uit gezonden. Monique, Lex' vrouw, en zijn kinderen zijn er ook.
De oversteek met de pont is gratis. Op de pont is er tijd voor koffie. Bij aankomst in Maassluis staat een groepje mensen. Lex wordt onder luid applaus verwelkomd.
Nu het laatste stukje tot aan Maasdijk en dan onder begeleiding van de politie naar de Wollebrand. Bij Maasdijk aangekomen staan Lex' familieleden en zijn vrienden; er wordt gejuicht, gezoend, omhelsd en geklapt.. Prachtig wat een prestatie...het zijn ontroerende momenten die je nooit vergeet.
René heeft inmiddels een andere fiets voor mij geregeld, zodat ik toch het laatste deel van de tocht kan meefietsen.
Dan rijden we onder politie escorte Maasdijk uit richting Wollebrand.

Op weg naar de Wollebrand

De tocht loopt voortvarend en we komen bijna op de eindbestemming aan toen er een lopersgroep (de Marathongroep van het Lopersproject Ter Heyde) ons aan twee kanten van de weg verwelkomde met luid applaus en gejuich. Dat doet je toch wat.
Op het terrein van tuinder Strik hebben we onze campers geparkeerd en ons klaar gemaakt voor " La Grande Finale". Eerst een sanitaire stop dan de sponsorkleding aan, voor zover die al niet aan is, petje op en klaar is Kees. We stellen ons op in colonne en wachten op het telefoontje van de organisatie. Dan gaat er één politiewagen voor met sirene, vervolgens Lex erachter met zijn 5 teamgenoten, dan Lex zijn vrouw en de kinderen en tenslotte de laatste politiewagen ook met sirene.
Meer dan duizend man staan klaar om Lex op te wachten, om hem als een vorst in te halen. We rijden tussen de dranghekken door naar de finish, onderweg luid aangemoedigd en bejubeld door een buitengewoon enthousiast publiek. Felicitaties alom, schouderklopje en handjes tikken. Bij de finish staat onze minister van Buitenlandse Zaken Maxime Verhagen en burgemeester Sjaak van der Tak. Lex wordt van harte gefeliciteerd met deze uitzonderlijk geslaagde onderneming. Wij voelen allemaal met hem mee.

Het is gelukt jongen jouw missie, en ook een beetje de onze, is geslaagd.
Van harte gelukgewenst.

Al snel klinkt het startschot voor de Wollebrandcross en kunnen wij ons verschonen in de kantine van WWV. Daar krijgen we ook een paar biertjes om het succes te vieren.

Om 16.00 uur wordt de eindstand bekend gemaakt. Je hebt € 17.000,-- bij elkaar gestept het is een hele grote prestatie. We worden door jou op het podium geroepen en je hebt ons bedankt! Fijn Lex. De totale opbrengst van de Wollebrandcross bedraagt meer dan € 175.000,-- De directeur van Horconex (hoofdsponsor van Lex) komt mij speciaal bedanken voor wat ik in Frankrijk heb gedaan, daar ben ik erg blij mee.
Dan wordt Lex Thoen op het podium geroepen voor de Westlandstek en zijn emotie is over duidelijk, ook ik kan mijn tranen niet bedwingen. Het is van spanning en geluk, geluk omdat wij onze missie met succes voltooid hebben en omdat alles zo voorspoedig is verlopen.
Aan een voor mij onvergetelijk avontuur is een einde gekomen.

Minister Maxime Verhagen die Lex feliciteert

Thuis gekomen heb ik direct Aad van de Meis gebeld met het laatste nieuws.
De volgende dag heb ik de twee Franse journalisten gebeld met het resultaat.
Samen met mijn vrouw hebben we een briefje gemaakt voor alle adressen in Frankrijk waar we gestaan hebben, om ze te bedanken voor hun gastvrijheid.
De foto's zijn ook klaar en het verslag is nu eindelijk af.
Ik heb een fantastische tien-daagse meegemaakt met een geweldige groep mensen.
Geen onvertogen woord en alles in het teken van het succes van Lex.

Lex de stepper

's – Gravenzande 4 februari 2010
Frans van Antwerpen